

A-1441

URZĄD KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

ZAŁOŻENIA ROZWOJU PRZEMYSŁU TURYSTYCZNEGO

wersja robocza

24.01.94

STYCZEŃ 1994 r.

BIBLIOTEKA IT
Archiwum Prac
Naukowo-Badawczych

1441

Aut. Bunyński Tadeusz
Instytut Języki
zakład w Krakowie

WPROWADZENIE

Przedkładane przed UKFiT założenia rozwoju przemysłu turystycznego są programem długofalowym zawierającym zestaw polityki gospodarczej mający na celu dalszy dynamiczny rozwój gospodarki turystycznej i branż komplementarnych.

Realizacja poszczególnych instrumentów w kolejnych latach zależeć będzie od dostępnych środków budżetowych przydzielanych na dany rok, możliwości zasilania zewnętrznego w szczególności w ramach programu PHARE, możliwości i zasady zasilania przez system bankowy oraz decyzji władz samorządowych w zakresie dalszego rozwoju.

Propozycje kierunkowe stanowią podstawę do inicjatyw legislacyjnych oraz opracowania szczegółowych segmentów polityki Rządu w stosunku do gospodarki turystycznej np. program rozwoju produktu turystycznego, program zagranicznej promocji turystycznej, program rozwoju badań naukowych. W oparciu o przyjęte "Założenia rozwoju przemysłu turystycznego" uwzględniona będzie problematyka gospodarki turystycznej w konkretnych programach rozwoju, np. komunikacji, telekomunikacji, ochrony środowiska, edukacji i ochrony zdrowia.

Ponadto - co w okresie transformacji jest niezwykle ważne - gospodarka turystyczna znajduje swój wyraz jako instrument reakcji takich dziedzin aktywności człowieka jak walka z bezrobociem, aktywizacji obszarów słabych ekonomicznie, oraz obszarów wiejskich i leśnych.

W makroskali, turystyka stanowi istotny element wzrostu obrotów handlowych, dochodów społeczeństwa i budżetu państwa, wpływa na zmniejszenie bezrobocia oraz restrukturyzację gospodarki polskiej.

Turystyka staje się jedną z najbardziej dynamicznie rozwijających się gałęzi gospodarki narodowej wielu państw świata, a w ostatnich czterech latach także i w Polsce. Dalszy rozwój gospodarki turystycznej uwarunkowany jest zmianami w samej branży turystycznej jak sprawnym funkcjonowaniem różnorodnych branż, instytucji i organizacji gospodarczych działających na rzecz turystów i podróżnych.

Prognozy światowe dotyczące turystyki do 2005 roku zakładają:

1. podwojenie dochodów,
2. trzykrotny wzrost podatków płaconych przez sektor turystyki,
3. trzykrotny wzrost wydatków rządowych na rozwój turystyki.

O szczególnie dynamicznym rozwoju turystyki polskiej świadczą następujące dane statystyczne:

1. wzrost przyjazdów do Polski z 18,2 mln osób - 1990 r. do ok. 49 mln. w 1992r. i 56 mln w 1993 roku,
2. wzrost wpływów dewizowych z 1 mld \$ - 1990 r. do ok. 4 mld w 1992 r. i 4.5 mld w 1993 roku,
3. posiadanie ok. 700 000 miejsc noclegowych stałych i sezonowych,
4. zaangażowanie kapitału zagranicznego na koniec 1993 r. wynosi ok. 900 mln \$.

Aby krajowa turystyka stała się jeszcze bardziej znaczącą branżą w rozwoju gospodarczym konieczne jest podjęcie przez Rząd RP decyzji, które spowodują:

- utrzymanie dotychczasowych tendencji wzrostowych
- oraz likwidację barier jej dalszego rozwoju.

Interdyscyplinarny charakter turystyki wykracza znacznie poza ramy kompetencji Urzędu Kultury Fizycznej i Turystyki a szereg problemów bezpośrednio lub pośrednio związanych z funkcjonowaniem i rozwojem turystyki znajdują się w kompetencjach poszczególnych resortów.

Prawidłowy rozwój gospodarki turystycznej może zdecydowanie przyczynić się do wzrostu gospodarczego w ramach branży jak również może nakreślać koniunktury gospodarcze w dziedzinach komplementarnych jak rolnictwo, handel, usługi, budownictwo, telekomunikacja, transport. Rozwój branży turystycznej i branż związanych z organizacją i obsługą ruchu podróżnego musi być skoordynowany z całokształtem polityki społeczno - gospodarczej państwa. Cele gospodarki turystycznej wynikają z celów gospodarki narodowej.

ROLA TURYSTYKI W ROZWOJU SPOŁECZNO-GOSPODARCZYM

Zadania stojące przed gospodarką turystyczną wynikają bezpośrednio z celów i strategii rozwoju gospodarki polskiej. W skali makroekonomicznej turystyka zdecydowanie zapewnia realizację dwóch podstawowych strategicznych wskaźników, a mianowicie:

1. wzrost gospodarczy,
2. ograniczanie bezrobocia.

Przemysł turystyczny stanowi obecnie samodzielną branżę gospodarowania, angażując znaczny potencjał ekonomiczny i kadrowy kraju. Ponadto - co jest bardzo ważne - stanowi źródło koniunktury gospodarczej dla kilkunastu różnych dziedzin gospodarowania, jakie biorą udział w procesie organizacji i obsługi turystów i podróżnych. Turystyka daje zatrudnienie dla ludzi o różnych kwalifikacjach, np. w hotelarstwie, gastronomii, biurach podróży, rekreacji, zakładowej działalności socjalnej, tworząc jednocześnie specjalności niewystępujące w innych

branżach, np. piloci wycieczek, przewodnicy, przodownicy, instruktorzy. Do branż prowadzących działalność dochodową na rzecz gospodarki turystycznej można zaliczyć m.in.: rolnictwo i przetwórstwo rolno-spożywcze, handel, gastronomię, rzemiosło, transport, budownictwo, usługi finansowo-ubezpieczeniowe, telekomunikację czy przemysł lokalny w miejscowościach i gminach turystycznych.

Poprzez gospodarkę turystyczną realizowane są takie cele uzupełniające, stojące przed gospodarką narodową, jak:

1. rozwój eksportu towarów i usług,
2. promocja Polski na rynkach zagranicznych,
3. rozwój współpracy z zagranicą (finansowa, technologiczna, informacyjna, kulturowa),
4. restrukturyzacja i prywatyzacja gospodarki,
5. rozwój instytucji rynkowych w gospodarce,
6. wprowadzanie norm i standardów europejskich do gospodarki polskiej.

Rozwój gospodarczy poprzez turystykę jest szczególnie widoczny w regionach turystycznych. Dotychczasowe badania produktu turystycznego wskazują, że istnieje szereg lokalnych uwarunkowań decydujących o kierunkach rozwoju gospodarki turystycznej. Dotyczy to kompleksu spraw związanych zarówno z turystyką krajową, jak i zagraniczną (predyspozycje przestrzenne, gospodarcze, kulturowe). Na szczeblu regionalnym występują pozytywne przykłady wspólnych działań w zakresie rozwoju turystyki przez organy władzy samorządowej, rządowej, podmioty gospodarcze i ich zrzeszenia. Tendencje integracyjne instytucji, organizacji, branży turystycznej i branż komplementarnych w regionach turystycznych wynikają z silnych dążeń do samoorganizacji na rynku turystycznym, w celu wzrostu dochodów i podnoszenia jakości i kompleksowości świadczenia usług.

Przemysł turystyczny ma szczególne znaczenie w rozwoju gospodarki lokalnej. Wszystkie problemy - pozytywne i negatywne - koncentrują się w miejscowościach, gminach i związkach gmin turystycznych. Na niektórych obszarach turystyka stanowi jedną z najważniejszych dziedzin gospodarowania, a niekiedy jest jedyną alternatywą uzyskiwania dochodów przez ludność i samorząd terytorialny. W sytuacji spadku popytu na produkty rolne turystyka może stać się również alternatywną formą uzyskiwania dochodów przez gospodarstwa rolne. Rozwój agroturystyki i ekoturystyki ma szansę rozwoju na obszarach wiejskich i leśnych. Jednak ich rozwój wymaga skoordynowanych działań organizacyjnych, promocyjnych i finansowych ze strony państwa i jego podmiotów. Ta forma działalności gospodarczej ma szansę stać

się alternatywą rozwoju dla części gospodarstw rolnych. Dotyczy to w szczególności tych obszarów, które posiadają znaczne walory krajoznawcze i rekreacyjne, będąc niekiedy w niedalekiej odległości od dużych aglomeracji miejskich i przemysłowych.

Biorąc pod uwagę dotychczasowy kierunek rozwoju gospodarki turystycznej oraz światowe i europejskie tendencje w turystyce międzynarodowej, można postawić diagnozę, że w ciągu najbliższych kilkunastu lat wystąpi zapotrzebowanie na usługi turystyczne i towarzyszące:

1. w zakresie turystyki przyjazdowej dominować będą przyjazdy głównie z krajów sąsiednich (Niemcy, kraje b. WNP i Europy środkowo-wschodniej) i skandynawskich. Ponadto utrzymywać się będą przyjazdy z Europy zachodniej oraz Stanów Zjednoczonych i Kanady.

2. ze względu na położenie geograficzne dominować będzie ruch tranzytowy (wschód-zachód, północ-południe).

3. turystyka krajowa stanowić będzie podstawę funkcjonowania rynku turystycznego. Wzrastać będzie zapotrzebowanie na aktywne formy spędzania czasu wolnego (sporty rekreacyjne, turystyka kwalifikowana). Dominować nadal będą dwa okresy szczytów sezonów: letniego i zimowego.

4. wzrośnie znaczenie wyjazdów sobotnio-niedzielnych krajowych i przyjazdów na obszarach przygranicznych.

5. wraz ze wzrostem dochodów ludności następować będzie wzrost uczestnictwa społeczeństwa w turystyce i wypoczynku.

6. szczególne zainteresowania wypoczynkiem będzie dotyczyć dzieci i młodzieży oraz wczasów w okresie letnim i zimowym, wspieranych finansowo i organizacyjnie przez zakłady pracy, samorząd terytorialny, instytucje i agendy rządowe.

7. w dalszym ciągu znaczna część przyjazdów do Polski będzie odbywać się w celach handlowych, w zależności od kształtowania się cen i dochodów w poszczególnych państwach.

O dalszym rozwoju turystyki w Polsce w coraz mniejszym stopniu decyduje tylko branża turystyczna. W zaspokajaniu różnorodnych i zmieniających się potrzeb turystów i podróżnych biorą udział takie branże jak: transport (międzynarodowy, krajowy i miejski), bezpieczeństwo publiczne, gospodarka komunalna, handel, rozrywka, kultura i sztuka, służba zdrowia, telekomunikacja, banki i towarzystwa ubezpieczeniowe. Z kolei gospodarka turystyczna - jako element gospodarki narodowej - ma swoje mocne i słabe strony, które często stają się barierami rozwoju.

W procesie przekształceń ustrojowych gospodarka turystyczna nie startuje od zera. Do jej mocnych atutów można zaliczyć:

- zdolność do zaspakajania różnorodnych potrzeb na stosunkowo wysokim poziomie,
- zdolność adaptacyjna do wymogów i standardów europejskich,
- położenie geograficzne, walory turystyczno - rekreacyjne,
- szybko postępująca prywatyzacja,
- aktywność gospodarcza kadr turystycznych,
- dążenie społeczności lokalnych do rozwoju gospodarczego poprzez rozwój usług turystycznych,
- bardzo duże możliwości oraz rezerwy materialne i agroturystyki,
- wyrobione nawyki i moda do odpoczynku w polskim społeczeństwie,
- różnorodność bazy noclegowej / standard, przeznaczenie /,
- urynkowanie kanałów dystrybucji usług turystycznych.

Natomiast do słabych stron, związanych z jej funkcjonowaniem i rozwojem, należy wymienić:

- niedorozwój infrastruktury społecznej i technicznej w gminach i miejscowościach turystycznych,
- niedorozwój bazy rekreacyjnej służącej aktywnemu wypoczynkowi: wyciągi narciarskie, korty tenisowe, baseny,
- niski standard bazy noclegowej,
- nieskuteczna informacja i promocja szczególnie na rynkach zagranicznych,
- niewielki zakres przekształceń własnościowych zakładanej bazy socjalnej / wzmacniania poprzez pozarynkowe mechanizmy ekonomiczne /,
- brak organizacji wspierających rozwój lokalny,
- brak instrukcji finansowych / kredytowych i ubezpieczeniowych regulujących rynek firmowy, inwestycyjny i obrót turystyczny).

W branżach gospodarczych działających na rzecz turystyki występują determinanty, które mają negatywny wpływ na dalszy rozwój gospodarki turystycznej. Do najważniejszych należy zaliczyć:

1. słabą dostępność komunikacyjną miejscowości turystycznych,
2. stan ochrony środowiska niektórych atrakcyjnych obszarów turystycznych,
3. słabą aktywność obszarów wiejskich i leśnych w i w zakresie agroturystyki i ekoturystyki,

4. słabą działalność marketingową w szczególności w zakresie kanałów dystrybucji tych obszarów turystycznych, które dopiero wchodzi na rynek usług turystycznych,
5. kształtowanie się dochodów realnych społeczeństwa,
6. rozwój instytucji i urzędów wspierających obsługę ruchu turystycznego,
7. badania naukowe związane ze strategią rozwoju regionalnego i lokalnego poprzez rozwój usług turystycznych,
8. już poniesione nakłady na rozwój przejść granicznych, rozbudowy lotnisk i portów morskich, rozbudowa dróg szybkiego ruchu i autostrad,
9. słabe zagospodarowanie tras międzynarodowych,
10. wysokie ceny usług turystycznych w stosunku do standardu,
11. brak stabilizacji politycznej i gospodarczej / w odczuciach osób i organizacji zagranicznych /,
12. brak selektywnej polityki gospodarczej uznającej turystykę za jedną z możliwych działań antyrecesyjnych,
13. brak dostatecznej koordynacji międzyresortowej uwzględniającej potrzeby turystyki w problematyce różnych ministerstw,
14. stan poczucia bezpieczeństwa podróżnych.

Słabe i mocne strony gospodarki turystycznej oraz uwarunkowania zewnętrzne / pozytywne i negatywne / decydują o dalszych scenariuszach rozwoju turystyki w Polsce. W przypadku gospodarki turystycznej scenariusz ten jest pozytywny ponieważ:

1. stan rozwoju gospodarki turystycznej wskazuje na jej duże znaczenie w gospodarce polskiej / w niektórych obszarach jest jedyną alternatywą i efektywną ekonomicznie możliwością rozwoju /,
2. znaczna część polskiego społeczeństwa zdecydowanie popiera rozwój gospodarczy poprzez rozwój usług turystycznych czynnie włączając się w rozwój turystycznej działalności gospodarczej,
3. stanowi ważny ekologicznie czysty przemysł, który może skutecznie włączyć się w restrukturyzację gospodarki polskiej,
4. Polska posiada wszelkie najistotniejsze elementy / środowisko, kadry, organizacje / potrzebne do powstania nowoczesnego przemysłu turystycznego, który jest w stanie w ciągu najbliższych dziesięciu lat 2 - 3 krotnie zwiększyć dochody.

Aby jednak ten pozytywny scenariusz był do końca realny muszą zostać podjęte decyzje kierunkowe na szczeblu rządowym.

Cele strategiczne mają charakter uniwersalny i wynikają z celów strategicznych formułowanych na szczeblu państwa i rządu. Natomiast cele uzupełniające - w niedalekiej perspektywie - będą szczegółowo określone na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz przez podmioty, organizacje i instytucje działające na rynku turystycznym.

Dla polskiej turystyki należy sformułować cele bliższe - na lata 1995 - 1997 oraz cele perspektywiczne na lata 1998 - 2005.

MECHANIZMY KSZTAŁTUJĄCE ROZWÓJ TURYSTYKI I BRANŻ KOMPLEMENTARNYCH

) zch.

Zahamowanie dynamicznych tendencji rozwojowych w polskiej turystyce w 1993 roku oznacza, że kurczą się możliwości rozwoju w obecnych uwarunkowaniach prawnych, ekonomicznych i organizacyjnych. Dotyczy to zarówno samej branży turystycznej jak i branż oddziałujących na różne sfery obsługi turystów i podróżnych. Bez wdrożenia niezbędnej szerokiej infrastruktury wspierania rozwoju zagranicznej turystyki przyjazdowej oraz rozwoju lokalnego poprzez rozwój turystyki nie będzie możliwa realizacja celów społeczno-gospodarczych w kraju.

W dziedzinach komplementarnych występują działania, które mogą przynieść efekty:

- w krótkim okresie czasu - np. polityka kredytowa, podatkowa, promocyjna,
- działania średnioterminowe - np. polityka inwestycyjna, przekształcenia własnościowe,
- działania długoterminowe - przeobrażenia naukowo-techniczne, edukacyjne, ochrony środowiska.

Ze względu na zmieniające się warunki zewnętrzne i wewnętrzne program proturystycznego rozwoju gospodarki krajowej musi być kształtowany dynamicznie, a intensywność stosowania poszczególnych instrumentów powinna być dostosowana do potrzeb i możliwości finansowych występujących w poszczególnych latach.

Propozycje rozwiązań kierunkowych mają charakter długofalowy oraz strategiczny i stanowić będą punkt odniesienia do konstruowania programu szczegółowego poszczególnych instrumentów wspierających rozwój gospodarki turystycznej w zależności od przyznanych środków budżetowych i gwarancji kredytowych na dany rok kalendarzowy.

Realizacja programu rozwoju turystyki wymagać będzie równoważenia możliwości finansowania jej kosztów z różnych źródeł, w tym również i z budżetu. Trudno w tej chwili kwantyfikować korzyści programu rozwoju turystyki i dlatego niezbędne będzie efektywne monitorowanie skuteczności przyjętych rozwiązań. Wymierne bezpośrednie korzyści dotyczyć będą:

- ograniczenia bezrobocia,
- restrukturyzacji gospodarki polskiej poprzez rozwój branży turystycznej,
- rozwój branż wspomagających turystykę szczególnie na szczeblu lokalnym (rolnictwo, handel, rzemiosło, usługi, budownictwo, edukacja, finanse i ubezpieczenia),
- wzrost wpływów dewizowych,
- wzrost dochodów budżetowych,
- wzrost obrotów handlowych w branży turystycznej i w branżach komplementarnych.

Przyjęte do realizacji instrumenty założeń rozwoju gospodarki turystycznej mogą być skuteczne jeśli:

- utrwalana będzie równowaga makroekonomiczna,
- zapewnione będą możliwości korzystania przez Polskę z międzynarodowych źródeł finansowych,
- rozwijane będą działania promocyjne na rynkach zagranicznych,
- dokonana zostanie unifikacja standardów międzynarodowych w polskiej turystyce,
- zapewnione będą warunki bezpieczeństwa turystów w Polsce.

Poniżej przedstawiono główne elementy polityki rozwoju gospodarki turystycznej i branż wspierających.

I. Do podstawowych instrumentów zarządzania gospodarką turystyczną należy polityka finansowa państwa. Celem propozycji jest zwiększenie dochodów budżetu państwa, podmiotów gospodarczych oraz ludności. Aby osiągnąć założone cele należy:

1. Wprowadzić ulgi w podatku dochodowym dla inwestorów w zakresie: modernizacji bazy noclegowej, budowy i rozbudowy bazy rekreacyjnej (wyciągi narciarskie, korty tenisowe, baseny),

2. Znieść ograniczenia kwoty 2 mln ECU koniecznej do starania się o ulgę w podatku dochodowym od inwestycji zagranicznych,

3. Utrzymać stawkę podatku od towarów i usług VAT - 0% na turystykę zagraniczną przyjazdową, wypoczynek dzieci i młodzieży oraz osób niepełnosprawnych (bez względu na organizatora wyjazdów i pobytów turystycznych),

4. Znieść podatek od towarów i usług VAT i akcyzę na import autokarów turystycznych, nieprodukowanych w kraju,

5. Wprowadzić zwolnienia podatkowe dla agroturystyki od usług (noclegi i żywienie domowe) do pięciu pokoi lub piętnastu miejsc noclegowych, świadczonych przez rolnika i jego rodzinę,

6. Dążyć do zróżnicowania skali podatku dochodowego od osób prawnych w gospodarce narodowej:

10 % - rolnictwo, obsługa rolnictwa, spółdzielczość inwalidów,

15 % - usługi,

25 % - pozostałe.

7. Utrzymać zasadę rozliczeń wolnodewizowych ze wszystkimi partnerami handlowymi Polski, w których występują choćby w części usługi turystyczne,

8. Uwzględniać potrzeby turystyki zagranicznej przyjazdowej w preferencjach dla kredytów na cele proeksportowe,

9. Rozszerzyć możliwość zaciągania kredytów dewizowych na cele turystyczne,

10. Umożliwić podmiotom gospodarczym zabezpieczanie się przed ryzykiem zmiany kursu walutowego,

11. Działać w kierunku wyeliminowania pozabankowego obrotu dewizowego,

12. Przyjąć aktywną, elastyczną politykę kursową, opartą na zasadzie kursu pełzającego,

13. Dostosować prawo dewizowe do aktywnej polityki kredytowej w turystyce,

14. Utrzymać możliwość udzielania preferencyjnych kredytów ze środków budżetowych po b. CFTiW,

15. Uwzględnić w preferencyjnej polityce kredytowej działania na rzecz ochrony terenów o szczególnej wartości kulturowej, turystycznej i rekreacyjnej,

16. Doprowadzić do powstania na polskim rynku turystycznym instytucji (na wzór Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych) zajmującej się ubezpieczeniem kredytów dewizowych i krajowych. Instytucja ta powinna mieć wsparcie finansowe rządu,

17. Rozszerzyć i gwarantować przez Skarb Państwa (lub PART SA) ubezpieczenie ryzyk niehandlowych jako zamówienie rządowe,

18. Dokonać ułatwień w reasekuracji ubezpieczeń turystów zagranicznych przez zagraniczne towarzystwa ubezpieczeniowe na polskim rynku turystycznym,

19. Prezes UKFiT i Minister Finansów doprowadzą do udzielenia gwarancji bankowej na kredyt niskoprocentowany z banku zagranicznego na drobne przedsięwzięcia inwestycyjne i modernizacyjne w turystyce. Proponuje się w latach 1995-98 kwotę 150 mln USD. Jednocześnie UKFiT opracuje zasady udzielania kredytów dewizowych,

20. Obniżyć wysokość opłat za gwarancje rządowe do poziomu stosowanego przez kraje zachodnie.

II. W branży turystycznej należy podjąć następujące działania:

1. Przedłożyć do akceptacji rządu i skierować do Sejmu projekt ustawy o promocji i świadczeniu usług turystycznych,
2. Powołać Polską Agencję Promocji Turystyki (w wyniku przekształcenia PP COIT) jako agencji rządowej. Zapewnić drażność przepływu informacji, reklamy z regionów turystycznych do Narodowych Ośrodków Informacyjnych za granicą,
3. Powołać Polską Agencję Rozwoju Turystyki SA i wyposażyć ją w kompetencje dotyczące aktywizacji turystyki na szczeblu lokalnym (kapitałowe, kadrowe i konsultingowe),
4. Opracować założenia polityki promocyjnej w kraju i zagranicą,
5. Opracować strategię rozwoju produktu turystycznego w układzie regionalnym,
6. Rozwijać i popularyzować agroturystykę, ekoturystykę, turystykę specjalistyczną (łowiectwo, wędkarstwo, jeździectwo, grzybobranie, podglądanie przyrody) jako alternatywne możliwości uprawiania turystyki w Polsce,
7. Uzyskiwanie, przetwarzanie i dystrybucja informacji o możliwościach podejmowania współpracy handlowej i kapitałowej z zagranicą,
8. Udzielać pomocy w rozwoju ośrodków targowych w kraju i organizowaniu polskich misji handlowych za granicą,
9. Upowszechniać informacje rynkowe o nowoczesnych technologiach i metodach stosowanych na zachodzie (kontrola jakości, systemy zarządzania, marketing, źródła finansowania, programy, szkolenia),
10. Zmodyfikować statystykę turystyki w oparciu o sprawdzone rozwiązania zachodnie,
11. Usprawnić przepływ informacji o tendencjach na zagranicznych rynkach turystycznych.

III. Polityka inwestycyjna związana z rozwojem turystyki:

1. Opracować wspólnie z MPW przekształcenia własnościowe zakładowej bazy wypoczynkowej i FWP,
2. Przyspieszyć przekształcenia własnościowe, organizacyjne i kapitałowe bazy sanatoryjno-wczasowej przedsiębiorstw uspołeczniionych - wspólnie z MPH,
3. Popierać przyspieszony rozwój infrastruktury technicznej na szczeblu lokalnym i regionalnym, z której korzysta turystyka zagraniczna przyjazdowa,
4. Uprościć procedurę uchwalania i zmian w planach przestrzennych zagospodarowania gmin w zakresie inwestycji turystycznych, ochrony środowiska i dziedzin komplementarnych w stosunku do gospodarki turystycznej,
5. Podnieść wymagania w zakresie standardów bazy noclegowej dla turystów zagranicznych,
6. Podnieść wymagania w zakresie ochrony środowiska miejscowości turystycznych,
7. W programach ochrony środowiska uwzględniać w pierwszej kolejności potrzeby regionów w których koncentruje się turystyka zagraniczna przyjazdowa - wspólnie z MOŚZNiL,
8. Zaangażować w większym stopniu Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska oraz Fundację Ochrony Środowiska w działaniach na rzecz obszarów atrakcyjnych turystycznie.

IV. Polityka unifikacji standardów z państwami wspólnot europejskich:

1. Wprowadzić koncesje na prowadzenie działalności turystycznej na rynku polskim,
2. Dostosować przepisy prawa handlowego do stosowanego w międzynarodowym ruchu osobowym państw WE,
3. Dostosować system kategoryzacji bazy noclegowej do powszechnie stosowanej w WE.

V. Badania naukowe i prace badawczo-rozwojowe:

1. Wprowadzić jako strategiczny program rządowy temat badawczy: *Turystyka jako czynnik rozwoju Polski*, którego główne cele uwzględniałyby potrzeby ekonomiczne i społeczne gospodarki narodowej,
2. Prowadzić stały monitoring zjawisk turystycznych w skali makro i w poszczególnych regionach turystycznych,
3. Prowadzić stałe analizy aktywizacji gospodarczej gmin (związki gmin) poprzez gospodarkę turystyczną.

VI. Polityka społeczna państwa w zakresie rozwoju turystyki:

1. Utrzymać zamówienia rządowe do organizacji działających na rzecz turystyki kwalifikowanej,
2. Wspierać różnorodne formy szkolenia społecznego i zawodowego,
3. Dofinansowywać wypoczynek dzieci i młodzieży,
4. Wspierać rozwój bazy sportowo-rekreacyjnej.

Funkcje wiodące w konstruowaniu, realizowaniu i modyfikacji programu powinien pełnić Urząd Kultury Fizycznej i Turystyki. Premier Rządu RP powołuje zespół międzyresortowy do spraw rozwoju turystyki, w skład którego wchodziłoby przedstawiciele zainteresowanych resortów, środowiska naukowego i praktyków gospodarczych. Przewodniczącym zespołu jest z urzędu zastępca Prezesa UKFiT do spraw turystyki.

Do zadań zespołu należeć powinno:

1. opracowanie szczegółowych programów realizacyjnych, wdrażających instrumenty "Założeń ...",
2. okresowa ocena tendencji i czynników rozwoju ruchu turystycznego i podróznego, obrotów handlowych, identyfikacja barier i czynników pobudzających,
3. monitorowanie wyników oddziaływania instrumentów na różne dziedziny gospodarki turystycznej i proponowanie ewentualnych korekt,
4. monitorowanie procesu integracji i unifikacji standardów z państwami WE,
5. formułowanie założeń i opiniowanie prognoz rozwoju współpracy z krajami o znacznej wymianie turystycznej,
6. ocena prywatyzacji gospodarki turystycznej,
7. ocena inwestycji zagranicznych w Polsce,
8. okresowa ocena form i efektów działalności promocyjnej i informacyjnej za granicą,
9. zapoznanie się z badaniami naukowymi dotyczącymi produktu turystycznego opracowywanych przez ośrodki krajowe i zagraniczne,
10. wnoszenie własnych propozycji i sugestii dotyczących rozwoju turystyki w poszczególnych resortach czy regionach turystycznych.

24. 01. 1994

dr Tadeusz Burzyński

Notatki

Notatki